

[Viggo Starcke.]

mark toldmæssigt set lavt, men jeg blev ikke helt klar over, om statsministeren mente, at det var en ulykke, eller det var en fordel. Er det sådan, at han vil regulere og ajourføre toldsatserne, således at Danmark toldmæssigt set ikke kommer til at ligge så lavt, må det være et udtryk for, at den højtærede statsminister mener, at det er en ulykke at have lave toldsatser.

Nu er der det interessante ved det, at i den diskussion, der har været ført her i tinget i de sidste dage og også ude i pressen, viser det sig, at det radikale venstre afgjort er imod en toldpolitik, og såvidt jeg forstod socialdemokratiets ærede ordfører, kan regeringen ikke påregne nogen støtte fra socialdemokratiets side i denne retning. Retsforbundet er også imod en toldpolitik, og såvidt jeg kender venstres program, er venstre det også. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen som helst saglig grund til at bøje sig for en vis gruppe konservatives ønsker.

Står man overfor at skulle tage stilling til disse problemer, synes jeg først og fremmest, man må spørge, om told er noget, der er rigtigt eller forkert, retfærdigt eller uretfærdigt. Der har aldrig nogensinde været fremført et eneste argument for, at told var noget retfærdigt. Forholdet er det, at alle mennesker, som teoretisk har beskæftiget sig med told og toldbeskyttelse, har kunnet vise, at derigennem kommer een del af befolkningen til at betale til en anden del af befolkningen. En lille del af befolkningen, som beskæftiger sig med de toldbeskyttede virksomheder, får derigennem lige som en privat beskatningsret overfor deres medborgere, og dette er uretfærdigt. Derfor bør man være imod den.

Jeg ved godt, at der er mange mennesker, for hvem ordene ret og uret ikke spiller så forfærdelig stor en rolle, men som ser mere praktisk på det, om jeg så må sige, og det er dem, der nu fremfører argumenterne om en ajourføring. Hvad er det egentlig for noget, der sker gennem en ajourføring? Gennem kronenedskæringen i 1949 blev der givet en vældig gave til eksport erhvervene og også til visse grupper indenfor industrien, og de, der måtte betale disse gaver, var forbrugerne, det var sparernerne, det var arbejderne og tjenestemændene og selvpensionisterne.

Nu har Industrirådets kontorchef, cand. polit. Jørgen Jensen, i det konservative tidsskrift „Vor Tid“ den 16. januar skrevet en artikel, som hedder: „Told ude og hjemme“. Om denne artikel skrev Grosserer-

Societetets formand, direktør A. Thaulow, i komiteens meddelelser fra 1. februar følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„En af Industrirådets højere embedsmænd har fornylig skrevet, at toldtilladelse akkurat det samme som en kronenedskrivning, nemlig en fordyrelse af importvarerne.“

Det er også en meget vigtig udtalelse, særlig fordi den kommer fra selve industrirådets kontorchef: at toldbeskyttelse betyder det samme som en kronenedskæring. Det er en form for inflation. Det giver en fordyrelse af importvarerne, altså giver det en fordyrelse af forbrugsvarerne for den jævne befolkning og kommer derigennem til at undergrave konkurrenceevnen i det sunde eksportvirksomhedsområde.

Når man taler om ajourføring, var der så ikke, højtærede statsminister, grund til først at spørge, om man ikke hellere skulle ajourføre sparernes små formuer, som blev undergravet ved devalueringen, om man ikke skulle ajourføre selvpensionisternes renter, de gamles rettigheder, om man ikke skulle ajourføre forbrugernes købekraft. Lad os høre lidt om det! Hvorfor er det altid således, når man nærmer sig toldpolitikken, at det betragtes som en selvfølge, at det er de fattige, der skal betale understøttelser til de rige? Jeg vil gerne minde om det berømte eksempel fra gummifabrikken i Køge, som forud for toldloven og valutacentralen i 1932 havde sine aktier stående nede i en kurs af 10, og som i løbet af ret få år derefter i ly af beskyttelsen så sine aktier stige fra en kurs af 10 til en kurs af 290. Det er ganske mærkeligt at se en socialdemokratisk regering og et socialdemokratisk parti række hånd til en så højkapitalistisk ting. Lad blot socialdemokraterne og den højtærede handelsminister og alle hans „jourhavende“ adjutanter om den politik. Jeg vil meget advare regeringen og særlig venstrepartiet mod at gå ind i den.

Man taler om de fiskale hensyn, om at skaffe forøgede indtægter til regeringen, men jeg er ikke helt klar over, om det er disse hensyn, der vejer. Toldsystemet som skatteoppebørselsobjekt har aldrig tiltalt frihandelsfolk, fordi det virker skjult, okkult og tilløret, og det er en ganske overordentlig kostbar måde at opkræve skatter på. De ca. halvandet hundrede millioner kroner i told, som i øjeblikket går ind, koster mange millioner kroner alene til opretholdelse af toldetaten. Endelig vender disse skatter altid den tunge ende nedad, og der findes mange eksempler på, at f. eks. toldforhøjelserne i